

РЕШЕНИЕ

№ 40920

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8167** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., търсещ закрила, срещу Решение № 4133 от 15.07.2025 г. на председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

В жалбата е посочено, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Административният орган е игнорирал факта, че причините жалбоподателят да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността на Е. Б.. Съществуват основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Несъмнено ясно е, че лицата хомосексуалисти може много точно да бъдат обхванати от същността на понятието определена социална група, определена по своите вътрешни и неизменими характеристики. Наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия и което действително се прилага в приелата подобно законодателство страна на произход, трябва да се счита за несъразмерно или дискриминационно наказание и поради това представлява акт на преследване. Посочват се конкретни норми от законодателството на Н..

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично. Представява се от адв. Н. Д. – П.. Представя писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Представя подробни писмени бележки по съществото на спора.

Прокуратурата не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ – ВР – 1008 от 10.04.2025 г. на РПЦ – [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“. Личните данни на чуждия гражданин са установени въз основа на представен оригинален паспорт серия В № 51067631, издаден от Н. на дата 26.04.2024 г.

В хода на административното производство жалбоподателят е получил информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ; подписал е декларация за съгласие за събиране на информация (л. 49 от делото); получил е информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 50 – 51 от делото); получил е инструкция за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 52 от делото); попълнена е Евродак дактилоскопна карта (л. 55 от делото); получил е указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л. 56 – 59 от делото); попълнен е регистрационен лист (л. 59 от делото); приложена е справка относно Федерална Република Н. (л. 18 – 22 от делото).

На дата 30.04.2025 г. с Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], е проведено интервю. В интервюто е отразено, че е напуснал Н. на дата 27 март 2025 г. Заминал е легално с виза за България. В България е пристигнал на дата 28 март 2025 г. Никога не е бил арестуван в Н., не е бил задържан или съден. Религията, която изповядва е християнска, като по отношение на този факт не е имал проблеми в Н.. Не е членувал в политическа партия. Напуснал е страната си поради сексуалната си ориентация. В Н. еднopolовите връзка са забранени. Имал е инцидент на дата 04.11.2024 г.

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 4133 от 15.07.2025 г. на председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Няма данни за личностно преследване, осъществено спрямо него. В представената бежанска история не се открива личен мотив. Твърденията на Б., че може да има проблеми заради сексуалната си ориентация са недоказани и хипотетични. Действията и твърденията на кандидата дават основание да не се кредитира бежанската история с доверие. Анализът на заявените в хода на административното производство факти и обстоятелства показват, че на фона на общата обществено – политическа и социално – икономическа обстановка в Н., той е направи опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти. Изтъкнатите опасения за преследване от страна на властите се приемат от административния орган за хипотетични и недоказани. Те са представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Според административния орган, не са установени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец. Общата обстановка в Н. не дава основание за страх от преследване, така както е установено в Женевската конвенция от 1951 г. Молбата за закрила не е свързана с расата, религията, националността, политическото мнение или принадлежността на Е. Б. към определена социална група. Той е напуснал страната легално. Според мотивите на органа, в конкретния

случай става въпрос за мигрант. Посочена е Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците. Съгласно този параграф, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Кандидатът е опитал да обоснове евентуалните бъдещи проблеми в родината си във връзка с твърдението, че е в опасност заради сексуалната си ориентация, но тези негови твърдения остават недоказани и нелогични. Лицето твърди, че е било само с жени до 20 годишната си възраст, едва след запознаването си с И., установил, че е бисексуален. Видно от паспорта той в момента е на 60 години, а заявява, че е имал връзка от 5 години.

За Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в Решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С – 465 / 07, на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004 / 83 / ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата.

По административната преписка е приложена справка с вх. № МД . 02 – 289 / 30.05.2025 г., от която е видно, че насилието в Н. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в Н. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване.

В хода по същество жалбоподателят заявява, че е представил на съда диск от болницата. Докторът му казал, че не могат да извадят куршума, тъй като операцията е много опасна и трябва да изрежат прекалено много. След като се запознали с неговия партньор, който е момче, тъй като е хомосексуалист, родителите му не искали да бъдат заедно. Те наели хора, които да го елиминират. Те очаквали куршумът да уцели главата му, но той уцелил по-надолу. В Н. с този закон е присъщо да са срещу хомосексуалистите. В Н. заради този закон престъпленията срещу хомосексуалните хора не се разследват реално. В Н. обществото и законът не подкрепят жертвата, а нападателя. Иска справедливост. Б. Е. е дошъл в тази държава България, защото е сигурно място за него и се чувства сигурен. Иска да остане в България.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 24.07.2025 г. Жалбата е подадена на дата 04.08.2025 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса,

религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, доколкото изложената бежанска история е непоследователна и поради това неправдоподобна. Правилно се приема, че жалбоподателят е направил опит да изгради история, която да е относима към признаване на бежански статут. Органът е обсъдил подробно всички, изложени от Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], факти и обстоятелства. Водещо и основно в тезата на жалбоподателя е фактът, че той е хомосексуалист. Органът е установил, че в подкрепа на твърденията си, жалбоподателят представя статия от 08.12.2024 г. на новинарска и информационна агенция „Daily Times Nigeria“, която предлага новинарски репортажи на световната аудитория. Приложен е бил и лист за преглед във ВМА от 03.06.2025 г., видно от който на Е. Б., е открито тангенциално огнестрелно нараняване, от преди 5 години.

Тези твърдения са обсъдени от органа. Обосновани са изводите в мотивите на акта, че остава неясен мотивът на Б. да напусне Н. едва 4 месеца след инцидента и 3 месеца след публикуването на статията в „Daily Times Nigeria“. Основателно е отбелязано, че през този период от време той не е имал проблеми с никого в родината си. Аргументирано е отбелязано от органа, че видно от представената статия, в нея се прави апел към гражданите, които разполагат с полезна информация, водеща до ареста на Б. Е., да се свържат с властите, като се подчертава, че той е обявен официално за издирване. Ако информацията в тази статия е реалистична, е невъзможно лице, което се издирва, да получи виза и да напусне легално страната си.

Видно от изследването във ВМА, огнестрелното нараняване е от преди 5 години, което не кореспондира със заявеното от молителя в хода на проведеното интервю, че изстрела в рамото му е бил три месеца преди 04.11.2024 г.

Бежанецът е напуснал Н. легално, което е своеобразен критерий, че официалните власти в тази държава нямат никакво намерение да преследват Б. Е..

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Обосновани са изводите на органа, че Е. Б. не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Той не прави такива твърдения. Фактите

водят до извод, че той не е бил принуден да напусне държавата си по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Б. Е. е представил в хода на съдебното производство компакт диск (CD) със снимки от преглед във ВМА, който е бил проведен на дата 03.06.2025 г. Тези рентгенови снимки обаче не разколебават изводите, които са направени дотук.

Видно от приложената справка за ситуацията в Н. (вх. № МД – 02 – 259 / 16.05.2025 г., насилието в Н. от страна на джихадистите, бандитите и сепаратистите продължава, но само в отделни райони. Джихадистите продължили да атакуват силите за сигурност и цивилното население в североизточната и северозападната част от страната. Справката е подробна, и е обсъдена от органа. Тя се взима предвид и от съда. Това, което е от водещо значение е обстоятелството, че Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], не се позовава на причини, свързани с общото положение в Н.. Позоваването на правните норми, които установяват третирането на хомосексуалните действия в Н., също само по себе си не е достатъчно основание да се предостави международна закрила. Не са представени убедителни доказателства, че е налице индивидуална връзка между настоящия случай и разпоредбите от наказателното право на Н..

Относно съдебната преценка, приложим ли е в случая принципът "non-refoulement" (забрана за връщане), настоящият състав намира следното: когато приеме за неоснователна молба за закрила, поради липсата на основания по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, административният орган е длъжен да се съобрази с визирания принцип, залегнал в правилото на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ и въведен с член 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците (Ж. конвенция), съгласно който никоя договаряща държава не трябва да експулсира или връща ("refouler") бежанец на територията, където са застрашени живота или свободата му, по причина на неговата раса, религия, националност, принадлежност към дадена социална група или политически възгледи. Изследване нарушен ли е този принцип е извършено въз основа на представените в хода на производството множество доказателства за обстановката в страната. При това, предвид направените от административния орган изводи, че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплахи за него по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, основани на преценката по представените справки за актуалната ситуация в Н., трябва да се приеме, че ако Б. Е. се завърне в родината си няма да са застрашени неговите живот и здраве, нито ще се наруши принципът "non-refoulement".

Предвид изложеното до тук трябва да се приеме, че в рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщил по преписката и справки относно политическата и икономическата обстановка в Н. на Дирекция „Международна дейност“ пир ДАБ при МС, както и справки от други администрации – ДАНС. Това разкрива всеобхватно и детайлно изследване на релевантните за издадения административен акт факти. Спазено е изискването на чл. 35 от АПК.

В заключение следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др. подобни. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата Е. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., търсец закрила, срещу Решение № 4133 от 15.07.2025 г. на председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила. Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.